

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

W. MAAS GEESTERANUS, W. F. E. VAN HASSELT,
MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN, L. G. M. RAAS BECKING, J. G. KAM,
C. G. J. VREEDENBURGH, W. L. Z. VAN DER VEGTE,
B. R. VAN LIDTH DE JEUDE.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

17^e Jaargang.
No. 9.

Donderdag
26 November '14.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Delftsche Studenten Schaakclub.

Delftsche Studenten-Bond.

Rede, uitgesproken door den Praeses van den Delftschen Studentenbond, den heer B. Peiser, bij gelegenheid van de inauguratie der Candidaat-leden.

Delftsch Vrouwelijke Studenten Vereeniging.

Toespraak, gehouden door de Presidente der Delftsche Vrouwelijke Studenten-Vereeniging, Mej. H. J. v. Lutsenburg Maas, bij gelegenheid van de Bestuursverdracht.
Bestuurssamenstelling.

Ingezonden.

Noten met Pitten, door Opmerker.

Gedachten en Gedichten.

Een verstoorde Zwanenzang, door W. F. E. van Hasselt.
Concert van César Franck, door M. t. B.
Mijn huis staat op de hoogte in de zon, door S. V.
Ommuurd, door M. t. B., naar Fagore.

Van verre en nabij.

Fort-overpeinzingen, door W. M. G.

Vereenigingsleven.

Onze Koloniën. Verslag van de lezing over „Kartini”, gehouden door Mevrouw K. J. de Booy-Boissevain.
Sociaal-Demokratische Stud. Club.
Technologisch Gezelschap.

Ingezonden.

Aan Opmerker, door A. F. Bakhoven Jr., met noot aan de Redactie. en antwoord van de Redactie.
De „ismen”, door P. Schut, met noot van de Redactie.

Technische Hoogeschool.

Nieuw Ingeschrevenen aan de T. H. (Vervolg).

Berichten en mededeelingen.

Delftsch Studenten-Corps.

Delftsche Studenten Schaakclub.

Het Bestuur der D. S. S. heeft zich voorgenomen dit jaar wederom den wedstrijd onder de leden te laten doorgaan.

De indeeling geschiedt naar de speelsterkte; en het Bestuur meent, dat althans voor de 2e en 3e klasse genoeg deelnemers te vinden zullen zijn.

Ter bevordering van het goede verloop bestaan de volgende bepalingen.

1. Gespeeld wordt in drie klassen, 1e, 2e en 3e.
2. Elk speelt één partij tegen de andere mededingers in zijn klasse.
3. Het Bestuur behoudt zich 't recht voor, indien noodig spelers in een andere klasse te laten meespelen, dan waarvoor zij zich opgaven.
4. Het inleggeld bedraagt f 2,50, welk bedrag gelijk met de contributie geïnd zal worden.
Degenen, die de wedstrijd uitgespeeld hebben ontvangen f 1,50 terug.
5. Het inleggeld zal besteed worden aan prijzen.
6. Gespeeld wordt op de schaakborden des Vrijdagavonds acht uur op de leeszaal der S. P. Deze wedstrijden mogen niet thuis gespeeld worden.
7. Is een speler verhinderd, dan kan hij een partij uitstellen, door hiervan schriftelijk kennis te geven aan den Secretaris, uiterlijk vier uur voor 't begin der schaakavond.
Blijft hij hiervan in gebreke, of komt hij meer dan één uur te laat, dan verliest hij de partij en de f 1,50 zal hem niet meer terug betaald worden.
8. In alle andere kwesties beslist het Bestuur.

Aan deze bepalingen zal stipt de hand gehouden worden. Deelnemers kunnen teekenen op een lijst, die gelegd is op de lessenaar van de S. P.; tevens kan schriftelijke aanmelding geschieden bij den Secretaris
De wedstrijd zal waarschijnlijk Vrijdag 4 December beginnen.

Delftsche Studenten-Bond.

REDE

uitgesproken door den

Praeses van den Delftschen Studentenbond,
den Heer B. PEISER,

bij gelegenheid van de Inauguratie der Candidaat-Leden.

Mijne Heeren mede-Bestuurderen,

Mijne Heeren Leden van den Delftschen
Studentenbond.

Zoo is dan wederom het oogenblik aangebroken, dat een schare jongeren op het punt staat, in onzen kring te worden opgenomen en rust op mij thans de plicht, in korte bewoordingen te zeggen wat wij van hen verwachten en wat zij van ons mogen verwachten.

Maar alvorens mij tot hen te wenden, een enkel woord tot U, leden van den Delftschen Studentenbond, een enkel woord, om U mijn meening te doen kennen over de periode van verplichte kennismaking, die thans achter ons ligt. Reeds vroeger was ik in de gelegenheid, U er op te wijzen, hoe belangrijk de novitiatstijd voor den Bond is, hoe zij bestemd is, den candidaat-leden de studenten-maatschappij in te leiden en hen met onze vereeniging kennis te doen maken. Ons Bestuur trachtte door eenige reglementswijzigingen de noodige verbeteringen te brengen in ons bestaand systeem. Nadrukkelijk is er toen echter op gewezen, dat reglementswijzigingen alleen voor dit geval, nooit afdoende kunnen zijn, maar dat medewerking der leden een eerste vereischte is. En hoe is het dit jaar met Uw medewerking geweest? Laat elk zichzelf het antwoord op deze vraag geven, en gij zult mij moeten toestemmen, dat het beter, veel beter had moeten en kunnen zijn. Nu kunt gij, als gij Uw geweten wilt sussen gemakkelijk excuses voor Uwe lamheid vinden. Wie toont er nu belangstelling of heeft tijd om belangstelling te toonen, in onze gewone dagelijkse gang van zaken, nu de groote volkerenkrijg een ieders gedachten geheel omvat. „Ik heb nu geen tijd voor Bondzaken,” zoo zullen velen mij zeggen, „ik moet elken avond de oorlogskaart van het Westelijk en Oostelijk front bijhouden, en dit neemt immers al mijn tijd in beslag.” Maar door zoo te handelen, begaat gij een zeer betreurenswaardige daad tegenover de maatschappij. Waar zooveel onzer, thans onder de wapenen geroepen zijn, en gij, om welke reden dan ook, het vaderland niet als zij met de wapenen in de hand behoeft te dienen, gij moet thans het Uwe ertoe bijdragen, om te zorgen, dat de maatschappij niet geheel ontwricht wordt en gij kunt er het Uwe toe bijdragen, niet door U om niets te bekommeren dan alleen om den oorlog en nog eens den oorlog, maar wel door er voor te zorgen, dat zooveel mogelijk de normale gang van zaken behouden blijft. Als Bondslid hebt gij de plicht, belangstelling te blijven toonen in Bondzaken en te trachten van onze eerstejaars goede Bondsleden te vormen, opdat straks, als onze militieplichtige leden in onzen kring terugkeeren, zij dan een gezonde, bloeiende vereeniging terugvinden. Breekt met Uw lauwheid, bezoekt onze vereenigingslokalen, organiseert fuisen,

nog is het niet te laat, om een algemeene inzinking te voorkomen. Maar er moet spoedig krachtige verbetering in den toestand komen.

Candidaat-leden.

Het is zoo telkenmale de gewoonte U bij Uwe Inauguratie een beeld te geven van Uw nieuw leven, dat thans staat te beginnen, een gewoonte, die mij een zeer eervolle maar ook moeilijke taak op de schouders legt. Weest echter overtuigd, dat waar ik U thans toespreek, dit niet geschiedt uit conventie, maar omdat plichtsgevoel mij noopt U te wijzen op de moeilijkheden en gevaren die U mogelijk wachten. Het is verre van mij, mij als Uw zedemeester op te werpen, maar hetgeen ik u nu zeggen ga kan, al is het misschien maar voor een klein gedeelte, voor uw toekomstig student-zijn van nut wezen.

Gij zijt dan op het tijdstip gekomen, dat Gij voor allerlei zaken alleen geplaatst zult worden, dat Gij Uzelf zult moeten leeren helpen, daar, waar Gij vroeger op den steun van Uwe ouders of van anderen kondt rekenen. Deze zullen getracht hebben U op te voeden tot iemand, die op eigen beenen kan staan. Het vertrouwen, dat zij in U stellen, niet te beschamen, is een dure plicht en Uw plicht is in de eerste plaats datgene, wat Gij steeds voor oogen moet houden. Ik heb hier niet uitsluitend op 't oog zuivere studiezaken, er bestaan ook plichten, die met de eigenlijke studie niets te maken hebben. Als mogelijke toekomstige leiders der maatschappij hebt gij buiten een geregelde ernstige studie tegenover Uwe medemenschen en tegenover Uzelf ook nog andere verplichtingen. Bedenk steeds, dat niemand U ont-eeren kan dan Gijzelf, dat het Uw eer, Uw naam als student tegenover de maatschappij, Uw naam als Bonds-lid tegenover de studentenwereld, is, die Gij hoog moet houden. Zorgt steeds, dat die eer en die naam onaangetast blijven.

Gij zult misschien in aanraking komen met menschen, die, zelve zonder eenig begrip van moraliteit, zullen trachten U mede te sleepen in een poel van ellende en schande. Met misschien een groote omhaal van woorden zullen zij trachten U aan te toonen, dat hun levenswijze niet verkeerd is. Maar laat U door hun drogredenen niet verleiden.

Laten zij U liever voor laf, kinderachtig en bekrompen nitmaken, dan dat gij om hun het tegenbeeld te willen bewijzen, hun voorbeeld volgt. Laat U nooit door speculeeren op uw trots, van Uw eenmaal ingenomen standpunt afbrengen. Verstaat mij echter goed. Met het voorafgaande wil ik volstrekt niet zeggen, dat Gij, die de schoolbanken nog maar zoo kort geleden verlaten hebt, nu reeds over alles een vaststaand oordeel gevormd hebt. Integendeel, in omgang en gesprekken met anderen zult Gij inzien, hoe verkeerd het is, oordeelvellingen uit te spreken, die vaak na grondig onderzoek van alle documentatie ontbloeit blijken te zijn, en hoe men zichzelf dikwerf een menschenkennis toeschrijft, die dan tot nihil gereduceerd moet worden. Het zal U niet ontgaan, dat naast de meeningen en opvattingen, die Gij uit het ouderlijke huis hebt meegebracht, dikwijls andere gehuldigd worden, die, wanneer gij ze onbevangen beoordeelt, evengoed, soms beter dan de Uwe kunnen zijn. Gij zult deze voor U nieuwe gezichtspunten moeten aanvaarden en U erover verheugen, dat gij U van tot nog toe als onomstootelijk beschouwde dogma's weet vrij te maken.

Jonge menschen zijn vaak zeer positief in hun beweringen. Waar ouderen het vaak niet kunnen, daar stellen zij voor vele zaken een norm vast; voor alles hebben zij haast een vaste maatstaf. Maar als dan een vrager komt en vraagt: Waarom deze maatstaf en geen andere? Waarom deze grens juist hier getrokken? dan komen zij tot het besef, dat hun grens de juiste niet was, dat er in 't geheel van geen grens sprake kon zijn, dat ook een ander's meeningen gewaardeerd moeten worden.

Dit, wat ik in 't algemeen tot U meende te moeten zeggen. Thans wil ik nog kort met U bespreken Uw verhouding tot onze organisatie.

Gij zijt onze vereeniging binnen getreden, misschien door kennissen of anderen daartoe bewogen, misschien uit eigen beweging, maar in elk geval uit een innerlijken drang U aan te sluiten bij een vereeniging, wier doel het is, het studieleven te veraangename. En dan zult ge zien, dat onze Bond een maatschappij op zich zelf vormt, natuurlijk verkleind, maar de feiten en verhoudingen vindt ge er in terug. Gij zult zien, dat steeds een klein getal leden een of andere functie vervult, terwijl het groote deel voor alles onverschillig blijkt. Ik hoop, dat gij niet tot dat laatste deel zult gaan behooren, maar dat gij begrijpen zult, dat van U geëischt wordt, dat ge lid van den D. S. B. zijnde, ge bereid zijt, wat van Uw tijd en moeite aan hem te schenken. Uwe verplichtingen komen eerst, dan Uwe rechten. Gij zult moeten medeleven, lief en leed met ons deelen, in dagen van vreugde luide Uw vrolijkheid laten weer-

galmen, in dagen van moeilijkheden en tegenslag U vol vertrouwen vast aaneensluiten. Slechts als gij wat voor den Bond zijt, kan de Bond iets voor U zijn.

Dank zij onze verplichte kennismaking, hebt ge reeds een eerste indruk van onze vereeniging gekregen, hebt ge reeds een blik geslagen in het studentenleven, in dat van den D. S. B. in het bijzonder. Mogelijk ziet gij thans het nut van de U reglementair opgelegde verplichtingen niet geheel in, maar als hatelijke dwang zult gij ze zeker toch wel nooit gevoeld hebben. Het kennen der ondervereeningen en der leden, wordt slechts bereikt door een goed georganiseerde novitaatstijd en dit is voor een vereeniging als de onze een eerste vereischte. Het is genoeg te betreuren, dat door verschillende omstandigheden, de afgelopen periode van verplichte kennismaking niet zoo intensief geweest is, als zij had kunnen zijn, en dat ook eenigé ondervereeningen U nog niet hebben kunnen ontvangen. Ik zou U daarom willen aanraden, toch vrijwillig te blijven doen, wat gij tot nog toe gedwongen doen moest, n.l. onze kroeg getrouw te blijven bezoeken en U door oudere jaars op de hoogte te laten brengen van de geschiedenis van onzen Bond en zijn idieele beteekenis in de Delftsche Studentenwereld, dan zult gij tot het besef komen, dat naast het Corps zooals het nu is, de Bond recht op een plaats heeft en zult gij met des te meer vuur ijveren voor ons ideaal.

Candidaat-leden, ik verzoek U allen op te staan.

Gij hebt allen vrijwel aan Uw verplichtingen voldaan. Meent nu echter niet, dat Gij thans tegenover onzen Bond geen verdere plichten meer hebt. Ik hoop U er voldoende van doordrongen te hebben, wat wij van U verwachten, beschaam die verwachtingen niet. Tracht goede Bondsleden te worden in den waren zin des woords, werkt mede aan den bloei onzer vereeniging.

Met dezen hamerslag inaugureer ik U tot leden van den D. S. B.

D. V. S. V.

TOESPRAAK

gehouden door de

Presidente der Delftsche Vrouwelijke Studenten-Vereeniging,
Mejuffrouw H. J. VAN LUTSENBERG MAAS,
bij gelegenheid van de Bestuursoverdracht,
op Vrijdag 20 November 1914.

Eerelid, Eere-bestuursleden en Leden
der Delftsche Vrouwelijke Studenten-
Vereeniging.

Alweer is het oogenblik der bestuurswisseling aangebroken en alvorens van mijne medebestuursleden afscheid te nemen, wil ik als Presidente van het aftredend bestuur nog eens het woord tot U richten.

Wat dit afgelopen jaar voor de Club gebracht heeft hebt ge zoeven uit het Jaarverslag kunnen vernemen en ik zal dan ook niet in herhalingen vervallen, maar wel wilde ik nog even stilstaan bij die gebeurtenissen en veranderingen, die nu niet zoo precies in een verslag zijn vast te leggen.

Laat mij beginnen op te maken dat deze nu niet zoo opvallend groot zijn geweest. De toon, het karakter van de Club is voor den toeschouwer hetzelfde gebleven maar voor ons clubleden zelf is er toch ook dit jaar weer een verandering merkbaar en deze komt wel het meest tot uiting in de maatregel die het bestuur op aandrang der leden hedenavond voorstelde. Deze maatregel, n.l. dat over de voornaamste clubbelangen voortaan reeds door een zeer klein aantal der leden kan worden beslist is tekenent voor de clubgeest. Nog maar kort geleden zou een dergelijk voorstel groote verontwaardiging hebben opgewekt en zou de overgroote meerderheid er op gewezen hebben hoe toch alle leden over clubbelangen moeten meespreken en beslissen. Maar nu heet het: laten degenen die werkelijk belangstelling toonen ook maar voor de minder belangstellenden besluiten. Ik zie in deze maatregel één lichtpunt, zij wier clubijver verflauwd is, zullen in het geheel niets meer in te brengen hebben en wij hopen dat dat een prikkel zal zijn om weer een ijverig lid te worden.

Zoo gaarne zou ik er U allen van willen overtuigen, dat een toename van het aantal der leden op zich zelf voor onze Club van slechts weinig belang is, als die leden niet ieder een dosis belangstelling, nieuwe gedachten en frissche

kracht meebrengen. Maar zoo dikwijls als bestuur of leden iets voorstellen roept de grootste helft: „we hebben geen tijd.” Geen tijd, och, dat is maar zoo betrekkelijk, vele handen maken het werk licht. Als allen op haar beurt meehelpen kost het niemand zoo buitengewoon veel tijd, maar als alles wat onze Club presteert alles wat van haar uitgaat, altijd van hetzelfde kleine troepje moet komen, dan zal het die enkelen veel, misschien wel eens te veel tijd kosten.

Gelukkig is het hoofdzakelijk voor meer officieele dingen dat wij gaarne wat meer belangstelling zouden zien, wat het dagelijksche clubleven betreft, daar hebben wij niet over animo te klagen gehad en dat nogal in deze tijden waar de meesten onzer zich geroepen voelen, een handje mee te helpen om de ellende van den oorlog te verzachten.

Hierover wilde ik nog een enkel woord zeggen want hetgeen dit clubjaar van vorige doet verschillen is wel het meest de treurigheid om ons heen.

Bij het uitbreken van den grooten wereldstrijd was een ieder eerst zoo van alle ellende vervuld, dat wij het niet voor mogelijk hielden dat het clubleven weer gewoon zijn gang zou gaan, en toch is dat gebeurd.

Wij zijn allen jong en levenslustig en al zijn wij diep onder den indruk van alle leed dat in de wereld heerscht toch kan onze stemming niet voortdurend gedrukt zijn. Hoe duidelijk bleek dit gedurende het novitiat, dat hoe wel slechts kort en eenvoudig gevierd steeds vrolijk was; en ook na dien tijd bij alle ernstige gesprekken over politiek en oorlog er heerscht steeds een opgewekte geest op de Club, dat dit zoo moge blijven is de wensch van het aftredend bestuur.

Mej. De Groot en Mej. Kruseman.

Zoo is dan het oogenblik gekomen dat ge de plaatsen die ge een jaar bekleed hebt aan anderen hebt moeten afstaan en ik denk dat ge dit slechts noode deed. Toen wij drieën, allen van een verschillend studiejaar tot bestuursleden werden verkozen, kenden we elkander betrekkelijk weinig, maar door een prettige samenwerking leerden we elkaar spoedig kennen en waardeeren en ik hoop dat gij steeds met dezelfde aangename herinneringen aan dit jaar zult terugdenken als ik doen zal.

Hierbij zeg ik U dan ook hartelijk dank voor de medewerking en hulp die ik steeds van U beiden mocht ondervinden. Nooit was eenige moeite U teveel waar het de belangen van de Club gold en namens de vereeniging biedt ik U tot dank voor alles wat gij dit jaar voor haar gedaan hebt, het insigne van Eere-Bestuurslid aan.

Bij deze hamerslag dechargeer ik Mej. De Groot als Secretaresse en Mej. Kruseman als Penningmeesteresse en installeer in hare plaatsen Mej. De Val en Mej. Tromp.

Leden der D. V. S. V.

Nu ik wederom dit jaar door U tot Presidente ben verkozen wil ik beginnen met U hartelijk dank te zeggen voor het in mij gestelde vertrouwen en tevens de wensch uitspreken dat mijne medebestuurleden en ik steeds op Uwe medewerking en steun mogen rekenen.

Uit de aard der zaak zullen door ons geen ingrijpende veranderingen worden voorgesteld, maar toch zijn er wel enkele dingen waarin wij gaarne eenige verandering zouden zien.

Toen ik daar straks sprak over de opgewekte clubgeest, had ik daar misschien nog iets aan toe moeten voegen over de eensgezindheid die in onze vereeniging heerscht.

Nu eensgezindheid is heerlijk, zonder die kan een vereeniging niet bloeien, maar eendrachtig samengaan behoeft nog niet het hebben van een eigen meening buiten te sluiten. Nu geloof ik niet dat de meesten onzer er geen meening op na houden, maar meer dat het een zekere vrees is om zich te uiten, vooral in een beetje grooteren kring. Misschien hebben wij vrouwen die eigenschap meer dan mannen, omdat in vroegere tijden zoo weinig naar de meening van de vrouw gevraagd werd. Zooals de toestanden tegenwoordig zijn, is daarin verandering gekomen en meer en meer wordt in de maatschappij met de meening der vrouwen rekening gehouden. Nu is toch het doel van onze studie hier, later in staat te zijn een deel van die maatschappij uit te maken. Onze club en ook het verdere studentenleven is als een kleine maatschappij en stelt ons daarom zoo goed in staat ons voor het werkelijke leven voor te bereiden. Daarom zouden wij zoo gaarne zien dat in dit nieuwe clubjaar meerdere leden zich eens bereid zullen verklaren een lezing te houden, of dat meerdere eens zullen komen bij een improvisatie-avond, zooals wij die verleden jaar na afloop van een vergadering hielden. Het

kleine troepje dat dan gewoonlijk overbleef vond zulke avonden heel genoegelijk, maar zooveel moesten altijd juist naar huis als de beurt van het improviseeren aan haar was.

Het is ook tot de eerstejaars dat ik dit alles nog eens met nadruk wil zeggen. Gedurende de novitiatstijd gaft ge blijk van veel belangstelling en had veel tijd voor de clubs over. Natuurlijk dat dit wat verminderde toen ge U aan Uwe studie ging wijden; ook deze brengt voor U zooveel nieuws en houdt daarom al Uwe gedachten bezig. Maar hetgeen in het eerste jaar van U geverg'd wordt is niet zooveel of ge houdt nog voldoende vrijen tijd over om naast Uwe studie van het studentenleven te profiteeren. Zoek daarom van het begin af aan een gezellige omgang met Uwe medestudenten, als ge U nu op een afstand houdt dringt ge later o zoo lastig tot ons midden door en zult ge dan eerst merken wat ge door U in het begin af te zonderen moet missen.

Vol hoop en vertrouwen zien we ook dit jaar de toekomst tegemoet. Helpt allen mee de club te maken tot eene vereeniging waar kracht van uitgaat in ernstige omstandigheden en tot een brandpunt van gezelligheid in vrolijke tijden.

Lang groeie en bloeie de D. V. S. V.

Het Bestuur der D. V. S. V. voor het jaar 1914—1915 heeft zich als volgt samengesteld:

Mej. H. J. van Lutsenburg Maas,	Presidente.
Mej. M. A. de Val,	Secretaresse.
Mej. J. Tromp,	Penningmeesteresse.

Ingezonden.

(Aangezien Opmerker zich niet bekend maakt, draagt de Redactie de volle verantwoordelijkheid).

Noten met Pitten.

(Waarschijnlijk zéér buiten verantwoordelijkheid der Redactie).

Ik bewonder 't genie, dat de woorden zoo vindt, uit anderer daden verhaaltjes zich spint, met engelen-koor en Mookerhei, te komen tracht in elks gevlei!

Ik bewonder 't stel, dat zulk zeldzamen last, ons aan durft doen met hun woordenbombast, dat ons ontzegt een ernstige polemiek, omdat die niet past in de lollige kraam van die kliek;

dat praat van „de Delftsche kritischen blik”,¹⁾ dien men niet te veel vermoeien moet, maar liever dóór blijft lallen over hartebloed, en of men daar gemanierd goed mee doet?

Dat praat van „Opmerker vind”, zonder t, en nooit gehoord heeft van geslacht van „strijd” en „vreé”,²⁾ en toch met hun pennen-miskraamlijkheid,³⁾ den Delftsch-kritischen blik verblijdt;

Waarvan er één „geest”⁴⁾ als een vrouw beschouwt, omdat hij dat 't zelfde als „geestigheid” houdt (?)*)

Die niet voelt, dat „voor de grootste tegenstander”⁵⁾ een ellendig gezicht is voor een Nederlander, en over dat alles legt het redactie-air, Daar past het protest van een red-actie-er

OPMERKER, die heusch met de Red. niets anders te maken heeft, dan dat hij met zijn geamputeerden brief aan den heer Bakhoven haar dupe is geworden.

De Nootjes gekraakt:

- 1) Noot van de Red. bij mijn brief aan den heer Bakhoven, laatste zin.
- 2) Correspondentie, 7e en 10e regel.
- 3) Pennenkraam-misselijkheid was misschien ook goed.
- 4) De strijd om het Socialisme, 15e regel.
- 5) Dito, 10e regel. O.

Secundaire kraking:

*) = ?
We verzoeken de lezers den velletjes nu van de nooten te halen. Het zoudt ontbreekth nog. RED.

Gedachten en Gedichten.

Een verstoorde Zwanenzang.

Waar Meanders zilvren w ter door zijn
kronkelbochten schiet
Groet de zwaan haar stervensstonde met
een zacht en kwalend lied.

Als men ziet een groote, ontzagelijke verwarring en als men ziet hoe die verwarring in zijn groei tot de meest wanstaltige begripsdeformaties voert, als men dan weet hoe boven alles uit, dit is de strijd die de oplossing zoekt naar die hoofdvraag van 't praktisch „zijn”: goed of niet goed, dan komt sterk de behoefte naar voren, te helpen.

Maar al is de overtuiging van 't beter inzicht ook juist, er komt één moeilijkheid, die bijna altijd de mislukking van het pogen bezorgt.

Het zou een schoone zwanenzang geweest zijn, na veel afbraak, een opbouw te geven die een vaste weg geeft tot de oplossing van onze hoofdvraag. Maar de moeilijkheid staat hier te veel in de weg, en ik heb moeten opgeven. Het bouwwerk zal hier niet verschijnen en in de plaats zal komen een klacht, een verzuchting.

Opmerker heeft hiertoe niet zoozeer de aanleiding gegeven. Als „de” in plaats van „den” hem kwetst in mijn artikel „De strijd om het Socialisme” dan zeg ik, het zij zoo, de schriften die mij op de lagere school naar 't hoofd gegoooid werden, noch de vermaningen van de H.B.S., noch de smekingen van familieleden, hebben hier mogen baten, deze poging zal ook geen succes hebben, ik vind het niet noodig en daarmee is alles aan 't adres van Opmerker gezegd; een bestrijding van de eigenlijke zaak heb ik niet verwacht, aan een dergelijk eenvoudig, maar naar 't schijnt (de vorige debatten gezien) toch te moeilijk onderwerp waagt men zich niet, men laat „die Philosophie der Geschichte” liever rusten.

Die ééne moeilijkheid bij alle polemiek, een moeilijkheid die vooral een redactielid moet opvallen is, dat de zaak die aangevallen wordt, aanhangers heeft en dat die aanhangers zoo'n aanval meestal voor een uitdaging tot een soort duel aanzien, meenen vooral te moeten *strijden*. Pogingen van een redactie om zoiets te voorkomen worden als belediging als terugzettingen opgevat, de redactie, het blad wordt uitgescholden; natuurlijk blijft men toch dapper inzenden.

Dit is eigenlijk nog het onschuldige geval, hier zou men de woorden van Heine kunnen aanhalen:

Der Brief, den du geschrieben,
Er macht mich gar nicht bang;
Du willst mich nicht mehr lieben,
Aber dein Brief ist lang.

Zwölf seiten, eng und zierlich!
Ein kleines Manuskript.
Man schreibt nicht so ausführlich
Wenn man den Abschied gibt.

Maar dikwijls is de moeilijkheid gecompliceerder.

Treft men de zaak, dan treft men de aanvaller, maar deze heeft zich zoo volkomen in zijn meening geleefd, dat zijn psyche zich verzet tegen het loslaten van iets dat hij toch ook niet verdedigen kan. Iedere poging van een redactie om tusschenbeide te komen is dan hopeloos, tenzij mis-

schien de redactie een commissie van psychologen is. De beste aanval, al is hij voor de „zaak” in quaestie ook vernietigend kan de „persoon” niet meer tot zwijgen brengen.

Aangezien de hitte van elke polemiek zoo makkelijk dit geval tot werkelijkheid maakt, heeft het mij beter geleken te wachten tot de tijden die 't S. W. nu schijnt te moeten doormaken, voorbij zijn.

Zoo heeft dan mijn zwanenzang als redacteur niet kunnen zijn een streven naar 't groote doel. Misschien zal 't toch in 't gebied waarover de verzuchting gegaan is, een spoor van betere toekomst brengen.

W. F. E. VAN HASSELT.

Concert van César Franck.

't Accoord laait op als fonkelroode vlam,
En als een windezucht weent de viool.

Weet kleine menschen dat we sterf'lijk zijn,
En dat in duisternis ons wenkt oneindigheid.
Weet dat het aardsch bestaan — 't onmachtig zijn,
Vergeten wordt door de onwerk'lijkheid.

Wanneer ge — torenhoog — het vlakke land bezieet,
O — duiz'len doet ge voor de ledigheid;
't Azuur omher — de voeten voelt ge niet.
Te zweven schijnt ge — voort — een eeuwigheid.

Los van de stof terwijl aan stof gebonden.
Los van de aard' terwijl op aard' bestaande,
Ver van ons zelf, terwijl we 't zelf gevonden.

En wonder voel ik mij als op de waat'ren gaande,
En zuiver voel ik mij — als verre van mijn zonden —
Terug gevonden is wat ik verloren waande!

't Accoord laait op als fonkelroode vlam,
En als een windezucht weent de viool.

M. T. B.

Mijn huis staat op een hoogte in de zon; beneden slingert zich de landweg door het vertrouwelijk duister van bamboegewelven en onder mijn veuster breidt zich de loofweelde van den heiligen boom.

O! menigmaal is de dag, dat ik staar op de talloze twijgen en blaadjes, zoekend naar wat stierf in het duister of ontloek met den jongsten dageraad.

Want gemeenzaam is mij deze warr'ling van groen, en ieder deel ervan is mij als een goede bekende.

Dan verdwijnt voor mij de schoone uitgestrektheid van 't land en de lachende pracht van de zon.

Mij kwelt de hitte in mijn huis op de hoogte, waar de grond gespleten is door het vuur.

En ik zie slechts bladeren, glanzend en vaal, volgroeid en gekwetst, sappig en dor: bladeren slechts en weinige twijgen; en rusteloos jachtend zoeken mijne oogen naar wat nieuw is en wat verdween.

O! mocht ik heengaan uit mijn huis op de hoogte, en vredig nederzitten naast den belommerden landweg; zorgeloos gevlijd aan den stam van den heiligen boom.

S. V.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

H. H. Amateur-Fotografen.

Gij bespaart minstens

25%

op uwe inkoop en zoo gij gaat naar het bekende adres
65 BRABANTSCHER TURFMARKT 65

Goedkoopste adres voor alle werkzaamheden.

Ontwikkelen van platen per stuk 5 cent.

Speciale inrichting voor Vergrotingen.

Hier ter stede geen Filialen.

Aangeboden in een net PENSION te Rijswijk:

mooie gemeubileerde Zit- en
Slaapkamers.

Adres A. P. HINZE, Geestbrugweg 24, Rijswijk.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Dinners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :- Chr. F. RÜTER.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 26 NOVEMBER 1914. No. 9.

Ommuurd.

Hoog rezen de torens van de oude stad, zwaar galmde de beiaard zijn klanken, vèr, vèr boven menschen rumoer. En ik zat voor mijn raam en luisterde. De kracht van zijn galm, de jubeling van de tonen maakte veel dingen in mij wakker. En ik dacht: Hier in deze oude ommuurde stad, levende in eigen beperking van zware poorten en citadellen, heeft zich eene beschaving opgebouwd. Hier binnen deze enge muren hebben de groote geesten hun ideeën van God en mensch, van natuur en geest ontwikkeld.

Onze heele cultuur vindt zijn bakermat in muren, en toen lang geleden het jonge kindje opgroeide te midden van scheidingswallen, opgetrokken hoog van kalk en baksteen, stelde het zich zelf als tegenstelling van wat daarbuiten was. En de cultuur maakte zich grenspalen, omdat de menschelijke geest bang was in 't donker, bang alleen in die groote onbekende ruimte. Zij stelde zich wetten, om op te volgen, getrouwelijk. Wetten streng en geborneerd.

Hier staat de mensch, begaafd en onderscheiden van het andere leven.

Hier is ons brein, we kunnen niet vergelijken de grootheid van zijn werken met de rest — dat andere leven.

Hier is onze weg, voet voor voet, meter voor meter hebben wij voor hem te strijden.

Hier is een wetenschap, scherp en begrensd tegenover iedere inmenging — van dat groote leven daarbuiten.

Hier is een wetenschap, Wetten is macht.

Alles wat ons tot macht leidt, zal ons een gedeelte van den weg doen veroveren.

Bezit is macht — en niet vereeniging met dat groote leven naar buiten.

Dit waren de wetten waaraan de westerling zich onderwierp. Wetten door hem zelf gesteld. De mensch beknelde in wanden van stof en zich daarin verheugende, subjectief en later komende tot weten, niet in staat zich nieuwe wetten te stellen. En iedere weg is een doodlopende geworden. Op het gebied der onderscheiding hebben wij alles bereikt en hoe beschouwen wij datgene wat ons baarde?

Natuur, vijandig, geeft ons niets, we moeten veroveren haar gebied, strook voor strook. Dat is de uitspraak van de tegenwoordige wetenschap. En dat is het gevolg van de wieg onzer cultuur, die stond tusschen muren, torenhoog.

De „vijandige” natuur ondertusschen, onze moeder, is een heelaal van volmaakt onbegrepen grootheid; en wij armen staan tegenover haar als dat kind dat aan het strand schelpjes opraaft, en hun kleuren vergelijkt en zoo tracht de ongekende geheimen van de zee op te lossen. Door onze eigen onderscheidingen, door heel ons wetenschappelijk systeem, door heel onze wereldbeschouwing hebben wij ons zelf vleugellam gemaakt, en nu klagen wij armen, dat we niet vliegen kunnen. Wij, de afgedwaalden, die onzen afkomst loochenen.

Daar is een volk, opgegroeid te midden van majestueuse wouden, daar is een volk, met zijn omgeving vergroeid. Niet zoekende zijn kracht in bezit, maar in vereeniging. Niet zoekende zijn macht in weten, maar in begrijpen. Het zag zijn weg niet als iets zwaar en moeielijk te veroveren, maar als een gedeelte van zijn doel. Daar is een volk, dat al het levende beschouwt als aan het eigen innerlijk equivalent.

Indië, land van vereeniging.

Europa, land van verdeeldheid.

Moeten wij onze broeders erkennen, of voortschrijden in onze eigen glorie, in pantsers zwaar door ommuurde vesten?

M. T. B., naar TAGORE.

Van verre en nabij.

Fort-Overpeinzingen.

Kalm en vredig liggen de groote zandhopen van het fort in de ochtendstilte. Het voorterrein strekt zich uit als een reusachtige, door de nachtvorst even met een wit was overtoegen grasvlakte. Aan de kim steekt hier en daar een dorpstorentje spits de lucht in; terwijl in de verte, bundels telegraafdraden en een af en toe opstijgende zwarte rookwolk, de aanwezigheid van een druk bevaren kanaal doen

vermoeden. Rustig grazen de koeien in de weiden. Nergens is onrust te bespeuren, niets dan rust en vrede En toch, — toch is gansch de beschaafde wereld in beroering, toch wordt ginds gemoord, gebrand, geplunderd, wordt ginds het recht verkracht, met voeten getreden.

De heerschappij van het recht heeft afgedaan, het recht als zoodanig is uitgeschakeld, nu regeert slechts *de macht*, de macht van hen, die de grootste legerscharen, het machtigste geschut in het veld kunnen brengen.

In een tijd als dezen, waarin de kranten ons telegram op telegram, bericht op bericht brengen van gevallen, waarbij het recht genegeerd werd, waarbij het slechtste in den mensch tot uiting kwam, kost het ons moeite ons geloof in de menschheid te bewaren. Waartoe het gedweep met de vredesidee, die toch nooit zelfs niet in de verste toekomst verwezenlijkt zullen worden, als weer voor de zooveelste maal zal blijken, dat een oorlog gruwzamer en moorddadiger dan eenige harer voorgangsters, in de tijden van onze hedendaagsche cultuur nog mogelijk is. Zou de oorlog niet altijd blijven bestaan? Zou niet altijd bij de beslissing over belangrijke zaken de macht over het recht blijven zegevieren? Dat zijn vragen, die zich herhaaldelijk aan ons opdringen. En als dat nu zoo is, als we de oorlog, als een onvermijdelijk, ja zelfs volgens sommigen als een noodzakelijk iets moeten aannemen, waaraan zoowel voor als nadeelen verbonden zijn, wordt het dan niet bezwaarlijk de oorlog te veroordeelen en het onmogelijke nooit te bereiken vredesideaal te verheerlijken.

In dezen tijd nu de storm der gebeurtenissen ons van onze ankers dreigt te slaan, valt een brochure als „De oorlog en de vredesbeweging” door Prof. Dr. G. Heijmans zeer toe te juichen. Prof. Heijmans tracht daarin n.l. ons geloof in de toekomst te herstellen. De twijfel aan de verwezenlijking van onze idealen, die aanleiding gaf tot een zeer pessimistische opvatting, tracht hij weg te nemen, door aan te toonen, dat er geen grond bestaat om aan de verwezenlijking van de vredesidee te wanhopen. Met een beroep op de geschiedenis toont hij aan, dat hoewel er altijd oorlog geweest is, er toch niet steeds oorlog behoeft te zijn. De kringen waarbinnen een oorlog onmogelijk of zoo goed als onmogelijk is geworden, hebben zich steeds verzuimd. Het toenemende verkeer en de overeenstemming in cultuurpeil zijn de oorzaken, welke de volken meer tot elkaar brachten. Volgens Prof. H. komt het er echter vóór alles op aan om de overtuiging van de verwerpelijkheid en van de onnoodigheid van den oorlog tot gemeenschappelijk bezit der cultuurmenschheid te maken. Het groote voordeel van dit boekje is echter, dat het hen, die ten gevolge van het gebeuren der laatste maanden uit hun evenwicht geraakten, tracht terug te brengen tot een gezonde opvatting der vredesidee. Geen donker droefgeestig pessimisme dus meer maar een nastreven van idealen een hopen en een vertronwen op de toekomst.

W. M. G.

Vereenigingsleven.

Onze Koloniën.

VERSLAG van de lezing over „Kartini”, gehouden door Mevrouw K. J. DE BOOY-BOISSEVAIN

Reeds in haar eerste levensjaar toonde Kartini vooruitstrevendheid: want 9 maanden was ze pas toen ze door de Koboepaten begon te trippelen. Hieraan dankte zij de bijnaam Trinil, die haar vader, den regent van Japara, evenals haar jongere zusjes, tot Nil verkortte. Haar moeder vond Ni gepaster.

Kartini's jeugd, waarin ze het lager onderwijs ontving op een Nederlandsche school, kenmerkte zich door de warme vriendschap, die ze sloot met haar Hollandsche vriendinnetjes. De geest van verzet tegen onrecht en overbodige „adat” was ook toen reeds aanwezig. Ze stond bijv. haar jongere zusjes, Roekmini en Kardina, met wie ze, zooals ze het noemde, het „Klaverblaadje” vormde, toe, om haar in laag Javaansch aan te spreken, wat feitelijk volgens de „adat” voor een jongere tegenover een oudere geheel verboden is.

Op haar twaalfde jaar werd ze van school genomen. Ze ging toen veel lezen, waarbij ze hulp ondervond van haar broer Kartono, die toen op de H. B. S. te Samarang was. Graag had ook Kartini daarheen gewild, om door grondiger en verdere studie, haar idealen over het ophellen der Inlandsche vrouw meer vasten vorm te kunnen geven. Maar, hoe vooruitstrevend de Regent van Japara was, zoo ver kon hij volgens zijn inzichten, met de „adat” niet breken.

Kartini zag heel goed de gebreken in de Inlandsche maatschappij, welke ze hoofdzakelijk wjtte aan de onontwikkeldheid van de vrouw, die de functie van opvoedster der kinderen — de kern van het vrouw zijn — niet goed kon vervullen. Terwijl de vader door drukke werkzaamheden meestal z'n aandacht op andere zaken vastgelegd zag.

Betere opvoeding van Inlandsche meisjes, was h. i. het eenige middel, en daarom wilde ze meerdere vrijheid en schoolbezoek voor in de eerste plaats dochters van Inlandsche hoofden.

Doch haar vader vond niet goed, dat zijn „Nil” als baanbreekster het slachtoffer harer ideeën zou worden, en daarom wilde hij niet voldoen aan haar wensch om voor dokter te mogen studeeren.

Het scheen, dat de verhouding tusschen Nil en haar ouders iets verkoelde. Daar leed ze erg onder. De aparte nachtgroet van haar vader moest eenigen tijd ontbreken. Tenslotte toch kreeg ze toestemming voor haar nieuwe plan onderwijzeres te worden. Ze zou daarvoor naar Holland gaan en heel goed zag ze in welke opofferingen zich haar ouders in dezen getroosten. Op raad van Mr. J. H. Abendanon, de toenmalige directeur van O. E. N., echter, gaf ze haar ideaal, om over zee naar het onbekende en nieuws gevende Nederland te gaan, prijs en besloot ze in Indië haar acte te halen; dit zou ook doelmatiger zijn tegenover haar landgenooten.

Reeds was subsidie toegestaan voor haar en Roekmini van Regeegingswege, om te Batavia te studeeren, toen plotseling haar plannen, gewijzigd werden. Zij, 24 jarige, die zich met haar vrijheidsideeën reeds buiten de huwelijkskansen waande, werd tot vrouw verlangd door den Regent van Rembang. Zeer moeilijk viel haar dit aanzoek en ze vroeg bedenktijd, naar het einde waarvan haar ouders met spanning uitzagen. Een gewone „Raden Ajoe” worden, dat kon Kartini niet, en daarom bedong ze, dat de Regent van Rembang haar ideeën zou deelen; anders zou ze be-
list „neen” zeggen.

Zeer verheugd waren Kartini's ouders, toen ze van den Rembangschen afgezant vernamen, dat Raden Adipati Djocjo Adiningrat reeds lang met belangstelling haar streven gevolgd had en er zich dus geheel mee zou vereenigen.

In allen eenvoud werd 8 November 1903 het huwelijk voltrokken. In den Rembangschen Regentswoning werd het werk, dat het „Klaverblaadje” in Japara op raad van het echtpaar Abendanon begonnen was — het les geven aan dochttertjes van Inlandsche ambtenaren — voortgezet. Ook de opvoeding van de kinderen van haar man uit zijn eerste huwelijk, nam haar volle aandacht in beslag en ze was verheugd, hiervan de gronden reeds gelegd te vinden, zooals zij die zich voorstelde. Haar huwelijk zelf was één geheel van schoonheid en harmonie, door de geestverwantschap en de samenwerking, die er tusschen het echtpaar bestond.

Helaas, het mocht niet van langen duur zijn: 17 December 1904, vier dagen na de geboorte van haar zoontje, — het hoogste geluk, dat ze zich voorstelde — overleed Kartini.

Het werken en streven van deze te vroeg gestorven Javaansche edelvrouwe, die ondanks haar liefde voor verschillende Westersche begrippen en gebruiken, toch geheel Javaansche gebleven is, heeft wel zijn invloed doen voelen in de Indische maatschappij. Het oprichten van Kartini-scholen, waarvan de eerste op den 15en September 1913 te Semarang geopend werd en van het zoogenaamde Kartini-fonds, dat genoemde scholen in stand houdt, is wel de voornaamste te noemen.

Sociaal-Demokratiese Studenten Club.

In aansluiting bij het door den heer Albarda behandelde over de oorlog, zal de heer F. van der Goes hier een voordracht komen houden over: „de oorlog en de sociaal-democraten.”

Om herhalingen te vermijden, hebben wij aan den heer Van der Goes, een verslag van de rede van den heer Albarda toegezonden.

Over een onderwerp van zo'n grote beteekenis en dat zovele vragen op de voorgrond doet treden, zullen velen voorlichting van mensen, die zich een wetenschappelijke naam hebben verworven als F. van der Goes, op prijs weten te stellen. Wij verwachten dan ook een even goede opkomst als voor de vergadering met Albarda.

De vergadering zal plaats hebben op Maandag 30 Nov, in de Foyer van Stads Doelen. Entree voor niet-leden en niet-buitengewone leden f 0,25,

HET BESTUUR.

Technologisch Gezelschap.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

E. J. de Veer,	President.
J. W. Kessler,	Secretaris.
L. W. Hansen,	Penningmeester.
W. van Lookeren Campagne C.J.zn.,	Afgevaardigde naar de Centrale Commissie, Vice-President.
Mej. J. Weisfelt,	Vice-Secretaresse.

Ingezonden.

Aan Opmerker.

Uw voorstel lijkt me voor een vruchtbare gedachtenwisseling niet zeer geschikt. Allereerst zou hiervoor nodig zijn een scherpe formulering van stellingen, waarover wij pro en contra konden gaan schrijven overeenkomstig onze overtuiging en deze geeft gij in uw voorstel niet.

Doch zelfs dan mag een los van elkaar pro- en contra-schrijven op de naam gedachtenwisseling geen aanspraak maken.

Wie een der bekende boekjes uit de Pro- en Contra-serie gelezen heeft, zal aan beide zijden argumenten vinden, die door de tegenpartij niet worden aangevoerd, juist omdat ieder een afleiding van eigen opvatting heeft gegeven, zonder te bestrijden het betoog van de ander.

Wanneer gij de door U tegen het socialisme gerichte aanvallen, die door mij werden bestreden in „Het Socialisme verdedigd” nader wilt motiveren, zal ik U gaarne weder antwoorden. Het beste lijkt me uw stellingen, die ik bestrijden wil, wél woord voor woord aantehalen. Dit toch geeft de meeste kans op het juist weergeven van uw meening. Van vitterijen, die inderdaad slechts ongenoegen kweken, ben ook ik een fel tegenstander. Laten we onze eerlijke strijd voeren zonder elkaar hiervan te verdenken.

En nu nog iets over het enige punt, dat gij onmiddilijk beantwoord hebt n.l. over uw beschuldiging, dat de soc. dem. de vrede als wapen in de partijstrijd gebruiken met een triumfantelijk gebaar houdt gij de Delftskritiese blik een motie, aangenomen door de Afdeling Amsterdam IX v.d. S.D.A.P. voor en door een vergissing van de Redactie blijven moties van de Afdelingen V en Rotterdam IVa achterwege. Dat deze moties aan mij niet onbekend waren, zoals gij redelijkerwijs had kunnen veronderstellen, heeft uw vreugde niet kunnen temperen, zodat gij zelfs niet wachten wildet tot uw definitieve beantwoording van mijn stukje „Het Soc. verdedigd.” Inderdaad is de schijn met U, echter niet meer dan de schijn.

Ten eerste maakt het optreden van genoemde afdelingen de houding van de partijleiding en enige vooraanstaande Nederlandsche soc. dem. niet ongedaan en kunt ge dus nooit spreken van de soc. dem.

Doch zelfs uw verwijt aan de soc. dem. die de moties hebben aangenomen, is onverdiend. Zij toch gaan uit van de overtuiging, dat de vrede het best gediend wordt door versterking van de sociaal-demokratie, dat in het kapitalisme geen waarborgen zijn te krijgen tegen het uitbreken van oorlogen, dat er wel oprechte vredesvrienden zijn in burgerlike kringen, doch dat zij door hun band met het kapitalisme en militarisme zullen terugdeinzen voor maatregelen, die zij voor het kapitalisme schadelijk achten. En deze soc. democraten redeneren verder: „Verwek bij de arbeiders niet de hoop op steun van andere groepen. Hun verleden en de door hen aangehangen meningen, geven te veel reden tot twijfel aan hun soliditeit voor de strijd tegen de oorlog. Door toetreding tot de Anti-Oorlogs-Raad sticht ge dus verwarring, die de allernodigste vredesbeweging, die van de soc. dem. slechts kan benadelen.”

In hoeverre de soc. dem., die aldus redeneren het bij het juiste einde hebben, is een kwestie, die met Opmerker's verwijt niet te maken heeft. Opmerker kan hun mening bestrijden, zoals Wibaut in „Het Weekblad” en Schaper en de Volkredactie in „Het Volk” hebben gedaan, kortweg verklaren, dat de soc. dem. de vrede gebruiken als wapen in de partijstrijd is geen bestrijding van die mening, doch m.i. een oppervlakkige beschuldiging, begrijpelijk voor iemand, die zoals Opmerker „Het Volk” slechts zelden in handen krijgt”. Want alleen uit „Het Volk” en het bijblad „Het Weekblad” kan Opmerker de motieven van bedoelde soc. dem. leren kennen.

A. F. BAKHOVEN JR.

NOOT AAN DE REDAKTIE.

De Redactie meent het voorstel van Opmerker te moeten afwijzen. Ik vraag mij af, waarom de Redactie wél plaats heeft voor een tendentius stuk als dat over de „Vloek der . . . Ismen”, dat *anderhalve bladzij van het S. W. inneemt*, dat een *vertaling* is en niet eens de mening van de vertaler weergeeft, hetgeen de Redactie wist, blijkens het „leuke” antwoord van Neer. aan de heer P. Schut.

Dat de Redactie 1) de totaal minderwaardige methode om tegen zekere richting stemming te maken door middel van vertaalde stukken, in haar blad toelaat, geeft geen hoog denkbeeld van de wijze, waarop de tegenwoordige Redactie haar taak in de studentenwereld opvat. In dit licht komt me de weigering aan Opmerker begrijpelijk voor.

A. F. BAKHOVEN JR.

ANTWOORD VAN DE REDACTIE.

Eigenlijk is onze noot van de vorige keer reeds een antwoord. Daar maken we bezwaar tegen + 10 artikelen en nu durft u er 10 met 1 te vergelijken. Het „. . . ismen” stuk kan men, dit merkte N. reeds op, moeielijk als een aanval, een stemmingmakerij beschouwen, 't is een causerie met opmerkingen, die af en toe zeer merkwaardig zijn. De redactie kan er geen zonde inzien, iets dergelijks den lezers voor te leggen. Uw opmerking lijkt ons dus wel een weinig misplaatst.

1) De cursiveering is van ons. RED.

De „ismen”.

Uw antwoord, meneer N., had ik volkomen voorzien. Het is even tekenend voor U als het inzenden van een stukje, dat stemming maakt tegen een beweging, met argumenten die ge zelf niet meent.

Waarom schreef U er anders in het eerste stukje niet bij wat ge wel en wat ge niet meent?

Verder vindt ik het hoogst bevreemdend, dat de Redactie een dergelijk unfair geschrijf plaatst, wetende dat de inzender op een mogelijke aanval niet wil antwoorden, daar hij het met de door hem gepubliceerde aanval eens is.

Riekt dat ook niet ietwat naar partijdigheid?

P. SCHUT.

NOOT VAN DE REDACTIE.

Voor antwoord zie dat aan den heer A. F. Bakhoven Jr.

Technische Hoogeschool.

Nieuw ingeschrevenen aan de T.H.

(Vervolg).

P. de Neck, E. L.

Statenlaan 46, Den Haag.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 15 November 1914 No. 18720/2, Afdeling O., is voor het tijdvak van 1 December 1914 tot en met 31 Augustus 1915 benoemd tot assistent voor de delfstof- en aardkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, J. de Vries, mijnbouwkundig ingenieur te 's Gravenhage.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 19 November 1914, No. 18720/1, Afdeling O., is met ingang van 1 December 1914 aan C. Menschaar, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de delfstof- en aardkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft.

Berichten en Mededeelingen.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. Nederlandsch.

- Streuvels, Stijn.** I—1247
Dorpslucht, I.
Amsterdam. L. J. Veen, 1914.
- Greshoff, J.** I—1160
Het Jaar des Dichters. Muzen Almanakken voor 1912, 1913 en 1914. Samengesteld door J. Greshoff.

- Langendonck, Prosper van** I—1248
Verzen.
Amsterdam. W. Versluys, 1900.
II. Fransch.
- Rolland, Romain.** II—1516
Jean-Christophe à Paris. 3 vol.
I. La Foire sur la Place.
II. Antoinette.
III. Dans la Maison.
Paris. Librairie Paul Ollendorff.
- Rolland, Romain.** II—1517
Jean-Christophe. La fin du Voijjage. 3 vol.
I. Les Amies.
II. Le Buisson ardent.
III. La nouvelle Journée.
Paris. Librairie Paul Ollendorff.
- Erekman—Chatrian.** II—1518
L'Ami Fritz. Illustration par Th. Schuler.
Paris. J. Hetzel.
- Séche, Alphonse** II—1529
Contes des Yeux Fermés.
Paris. E. Sansot et Cie, 1905.
III. Engelsch.
- Dyke, Henry van** III—618
The Ruling Passion. Tales of nature and human nature. With illustrations by W. Appleton Clark.
New-York. Charles Scribner's Sons, 1912.
IV. Duitsch.
- Ewers, Hanns Heinz** IV—575
Das Grauen. Seltsame Geschichten.
München und Leipzig. Georg Müller, 1912.
- Diers, Marie** IV—576
Die sieben Sorgen des Dokter Joost.
Dresden. Max Seyfert, 1912.
VI. Geschiedenis, enz.
- VI—369**
Engeland in Oorlog voor de gewaarborgde rechten van kleine naties.
Getrouwe en onverkorte vertaling van het Engelsch Witboek.
's Gravenhage. Martinus Nijhoff, 1914.
- VI—370**
De oorsprong van den oorlog, verzameling van diplomatieke stukken.
Getrouwe en onverkorte vertaling van het Russische Oranjeboek.
's Gravenhage. Martinus Nijhoff, 1914.
- VI—371**
Engelands rol bij het uitbreken van den wereldstrijd. Een kritische studie van de officiële stukken, in het bijzonder door Engeland gepubliceerd. Naar het Duitsch.
Amsterdam. Johannes Müller, 1914.
- VII. Koloniën, Land en Volkenkunde.**
- Deuss, Dr. J. J. B.** VII—149
De Theecultuur.
No. 6 uit de serie „Onze Koloniale Landbouw”, onder Redactie van Dr. J. Dekker (geïllustreerd).
Haarlem. H. D. Tjeenk Willink, 1913.
- Hagen, J.** VII—150
De Koffiecultuur.
No. 7 uit de serie „Onze Koloniale Landbouw”, onder Redactie van Dr. J. Dekker (geïllustreerd).
Haarlem. H. D. Tjeenk Willink, 1914.
- X. Kunst.**
- Rolland, Romain** X—221
Musiciens d'autrefois.
L'Opéra avant l'Opéra. L'„Orfeo” de Luigi Rossi.
Lully. Gluck. Grétry. Mozart.
Paris. Librairie Hachette et Cie, 1914.
- Rolland, Romain** X—222
Musiciens d'aujourd'hui.
Berlioz. Wagner. Camille Saint-Saëns.
Vincent d'Indy. Claude Debussy.
Hugo Wolf. Richard Strauss.
Le Renouveau de la Musique Française depuis 1870.
Paris. Librairie Hachette et Cie, 1914.

Molkenboer, Antoon

X—223

Toelichting bij de Gedenk-schildering „Het opkomende Holland” der veertiende eeuw, in zeven paneelen. (geïllustreerd).
's Gravenhage 1911—1913.

Brochures.

Steur, J. A. G. van der

Broch.

De opleiding van den Architect behoort uitsluitend te geschieden aan de Technische Hoogeschool.
Rede uitgesproken bij de aanvaarding van het Ambt van Buitengewoon Hoogleraar aan de Technische Hoogeschool, op 25 September 1914.
Rotterdam. Nijgh en van Ditmar's Uitgevers-Mij. 1914.

Biezeno, C. B.

Broch.

De Beteekenis der Wiskunde als Hulpwetenschap der Toegepaste Mechanica.
Rede uitgesproken bij de aanvaarding van het Ambt van Hoogleraar in de Toegepaste Mechanica aan de Technische Hoogeschool te Delft, den 30^{en} Sept. 1914.
Delft. J. Waltman Jr., 1914.

Schouten, Dr. J. A.

Broch.

Over het wezen en de praktische beteekenis der directe analyses.
Rede uitgesproken naar aanleiding van de aanvaarding van het Ambt van Hoogleraar in de Zuivere en Toegepaste Wiskunde en de Mechanica aan de Technische Hoogeschool te Delft, den 2^{en} October 1914.
Delft. J. Waltman Jr., 1914.

Petrenz, Adolf

Broch.

Olympia 1916.
Berlin. Politik Verlagsanstalt und Buchdruckerei, 1914.

Adresveranderingen.

Men wordt beleefd doch dringend verzocht eventueele adresveranderingen bij den uitgever, Binnenwatersloot 33, op te geven.

ADVERTENTIEN.

TEGENWOORDIG ADRES:	
	
KOORNMARKT 46	
(ELDERS GEEN FILIALEN)	

Schrijfmachines

Nieuw van af f 140.—

Gebruikt „ „ f 40.—

In Huur f 5.— per maand.

A.J. PRINS, Choorstr. 4

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

ZOOEVEN IS VERSCHENEN:

90 ct. | Pisuisse | 90 ct.

de zoo populaire journalist en chansonnier, juist teruggekeerd van het oorlogstooneel, heeft zijn avonturen vastgelegd in dit roerend verhaal, dat in hoofdzaak op ware feiten berustend in groote lijnen op de meest boeiende wijze een beeld geeft van den vreeselijken oorlog in al zijn verschrikkingen.

☛ Slechts iemand als PISUISSE, die met eigen oogen de gruwelen van den huidige Europeeschen krijg aanschouwde, is in staat een dergelijk, geheel op waarheid gegrond boek te schrijven.

☛ De inhoud is aangevuld met origineele foto's in verband met de geschiedenis, alsmede een foto van den auteur op het oorlogsterrein.

Voorradig bij de Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr.

== BINNENWATERSLOOT 33. ==

Verschenen bij de Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr.
Binnenwatersloot 33.

Leerboek der Toegepaste Mechanica

door Prof. J. KLOPPER c. i.

==== Derde deel. : Prijs f 10,—. ====

HET WERK IS HIERMEDE COMPLEET EN KOST DE DRIE DEELLEN TE SAMEN f 32,—.